

Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ φρόνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς

Πρωτοπρ. Σωτηρίου Ὁ. Ἀθανασούλια,
Ἐφημ. Μητροπολιτικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Βασιλείου Τριπόλεως

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Χριστοῦ στὴ μακροαί-
ωνη ἱστορία της πολλὰς φορὲς κινδύ-
νευσε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν αἱρέσεων. Ἡ
Ἐκκλησία, βέβαια, ὄχι ὡς Θεανθρώπινος
ὀργανισμὸς, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, ἀλλὰ τὰ
ἐπιμέρους μέλη της, ποὺ κατὰ καιροὺς γί-
νονται θύματα λύκων, ποὺ ἐμφανίζονται
μὲ ἔνδυμα προβάτων. Καὶ σήμερα ἡ
ἀπειλὴ αὐτὴ εἶναι ὑπαρκτή, ἀφοῦ καὶ σή-
μερα δροῦν ἑκατοντάδες αἱρέσεις, κάποι-
ες ἀπὸ τίς ὁποῖες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίν-
δυνες. Πιὸ ἐπικίνδυνο, ὅμως, φαίνεται νὰ
εἶναι ἓνα ἄλλο φαινόμενο τῶν ἡμερῶν
μας, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλώσει τὴν Ἐκκλη-
σία ἐκ τῶν ἔσω, δηλ. ὕπουλα καὶ ἀθόρυ-
βα, χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντιληπτό. Πρόκει-
ται γιὰ τὸ φαινόμενο τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Τὶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ Νέα Ἐποχὴ; Δὲν
εἶναι μία συγκεκριμένη αἵρεση ἢ ὀργά-
νωσις μὲ σαφῆ διδασκαλία, οὔτε μία
ὁμάδα αἱρέσεων μὲ κοινὲς ἀντιλήψεις.
Εἶναι ἓνα μεγάλο κίνημα στὸν χῶρο τῶν
αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, στὸ
ὁποῖο ἐντάσσονται ἑκατοντάδες ὁμάδες
καὶ χιλιάδες ἄτομα σὲ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ
μεγάλες διαφορὲς μεταξύ τους, ἀλλὰ
καὶ μὲ κάποια κοινὰ χαρακτηριστικά. Ἡ
Νέα Ἐποχὴ ἀντλεῖ τίς βασικὲς της ἀντι-
λήψεις ἀπὸ τοὺς χώρους τοῦ ἀποκρυφισ-
μοῦ, τῆς ἀστρολογίας καὶ τῶν ἀνατο-
λικῶν θρησκειῶν. Ὡς ὅρος προέρχεται
ἀπὸ τὴν ἀστρολογία. Σύμφωνα μὲ κά-

ποιους ἀστρολόγους, ὀλόκληρο τὸ ἡλια-
κὸ μας σύστημα κινεῖται σὲ μία μεγάλη
τροχιά, ποὺ διακρίνεται σὲ δώδεκα τμή-
ματα («ζώδια») καὶ κάθε 2.000 χρόνια
περίπου περνάει ἀπὸ τὸ ἓνα ζῶδιο στὸ
ἄλλο, δηλαδὴ ἀλλάζει «Ἐποχὴ». Στὶς
μέρες μας, λένε οἱ ἀστρολόγοι, μεταβαί-
νουμε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ Ἐποχὴ τῶν
Ἰχθύων στὴ φωτεινὴ Ἐποχὴ τοῦ Ὑδρο-
χόου. Ἄν σὲ κάθε Ἐποχὴ κυριαρχεῖ ἓ-
νας μεσσίας, ἡ Ἐποχὴ τῶν Ἰχθύων ἦταν
ἡ Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ στὴ Νέα Ἐ-
ποχὴ ἓνας ἄλλος μεσσίας θὰ κυριαρχή-
σει, ὁ ὁποῖος θὰ λύσει ὅλα τὰ προβλή-
ματα τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐξασφαλίσει τὴ
χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Θεμελιωτὲς τοῦ κινήματος θεωροῦνται
οἱ γνωστὲς ἀποκρυφίστριες τῶν τελευ-
ταίων αἰώνων Ἑλενα Μπλαβάτσκυ
(1831-1891) καὶ Ἀλίκη Μπέιλη (1880-
1949), ἐνῶ μητρικὴ ὀργάνωσις θεωρεῖται
ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία, ποὺ ιδρύθηκε
ἀπὸ τὴν Μπλαβάτσκυ τὸ 1875. Ἡ μετα-
φορὰ τοῦ κέντρου τῆς Θεοσοφικῆς
Ἐταιρείας στὴν Ἰνδία (1880) εἶχε ὡς
ἀποτέλεσμα τὴν υἱοθέτησις βασικῶν
ἀντιλήψεων τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν,
ὅπως ἡ μετενσάρκωσις, καὶ βασικῶν τε-
χνικῶν τους, ὅπως ὁ διαλογισμὸς, ποὺ
ἐντάχθησαν πλήρως στὸν κορμὸ τοῦ κι-
νήματος. Βασικὲς ἀντιλήψεις τοῦ κινή-
ματος τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι οἱ ἐξῆς:

1. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι συγκεκριμένο πρόσωπο, ὅπως δέχεται ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἄλλες γνωστὲς θρησκείες, ἀλλὰ μία ἀπρόσωπη ἐνέργεια ποὺ διαχέεται μέσα στὸ σύμπαν. Οἱ ὀργανώσεις τῆς Νέας Ἐποχῆς ὀνομάζουν αὐτὴ τὴν ἐνέργεια μὲ διάφορα ὀνόματα, ὅπως, «Συμπαντικὴ Ἐνέργεια», «Παγκόσμιον Πνεῦμα», «Ἵπερσυνειδητότητα» κ.ἄ. Ἡ ἀπρόσωπη αὐτὴ ἐνέργεια προσλαμβάνει διάφορες μορφές, σχηματίζοντας τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

2. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς Ἵπερσυνειδητότητας, δηλαδή μέρος τῆς ἀπρόσωπης θεότητας. Σὲ τελευταία ἀνάλυση, Θεὸς καὶ κόσμος ταυτίζονται, ὅλα εἶναι ἓνα («ἐν τὸ Πᾶν»), ὅλα τὰ ὄντα ἔχουν τὴν ἴδια θεϊκὴ οὐσία (ὀλιστικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου).

3. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, μέρος τοῦ ἀπρόσωπου Θεοῦ εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἡ οὐσία του εἶναι θεϊκὴ, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τελικὰ, εἶναι θεός.

4. Ἡ σωτηρία δὲν ἐξασφαλίζεται ἀπὸ ἓναν ἐξωτερικὸν λυτρωτὴ, ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ ἐπιτυγχάνεται μὲ μεθόδους αὐτοσωτηρίας καὶ αὐτοθέωσης. Ὁ ἄνθρωπος σώζεται μὲ τὶς δικές του δυνάμεις καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ σωτηρία συνίσταται στὸ νὰ ἀναπτύξει τὶς θεϊκὲς δυνάμεις, ποὺ δῆθεν βρίσκονται μέσα του, καὶ νὰ ἀνέλθει σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα ὑπαρξῆς. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, δὲν ἀρκεῖ ἡ διάρκειά μίας ζωῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ στὸν κόσμο πολλὰς φορὲς μὲ ἄλλο σῶμα (μετενσάρκωση). Στὴ «σωτηρία» συμβάλλουν τεχνικὲς τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, ὅπως ἡ γιόγκα καὶ ὁ διαλογισμὸς, ἀλλὰ καὶ στοιχεῖα ἀπὸ ἄλλες θρησκείες, ἀφοῦ κάθε θρησκεία κατέχει ἓνα μέρος τῆς ἀλήθειας καὶ ἀποτελεῖ ἓναν διαφορετικὸ «δρόμο» πρὸς τὸν ἴδιον θεό. «Σωτηρία», τελικὰ,

εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν ἀπρόσωπο Θεό, δηλαδή ἡ ἐξαφάνιση μέσα στὴ Συμπαντικὴ Ἐνέργεια.

5. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο ποὺ ἔφτασε σὲ κάποιο ὑψηλὸ ἐπίπεδο ὑπαρξῆς, ὅπως καὶ ἄλλα πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ κόσμου (Βούδας, Ζαρατούστρα κ.ἄ.) ἢ εἶναι μία κατάσταση, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ φτάσῃ καὶ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς («χριστικὴ κατάσταση»). Ὁ Χριστός, κατὰ τὴ Νέα Ἐποχὴ, εἶναι ἀπλῶς ἓνας μεγάλος μύστης, ποὺ θὰ ξεπεραστῇ ἀπὸ ἓναν ἄλλο ἀναμενόμενο καὶ μεγαλύτερο μύστη, τὸν μεγαλύτερο ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ φαίνεται σαφῶς ὅτι τὸ φρόνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς, δηλαδή τὸ σύνολο τῶν ἀντιλήψεων τῆς, ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴ Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ πίστη, ἡ ὁποία δέχεται τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ (δηλ. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τρία πρόσωπα), τὴ σαφῆ διάκριση μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου, τὸν κτιστὸν χαρακτήρα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρία κ.λπ. Ἰδιαιτέρως ἡ Νέα Ἐποχὴ ὑποσκάπτει τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἡ πίστη ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Κύριος (Θεός), γιὰ τὸν Ὅποιο ἡ Ἁγία Γραφή διαβεβαιώνει ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4,12). Κατὰ συνέπειαν, ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν κίνδυνον τῶν ἡμερῶν μας, δεδομένου μάλιστα ὅτι δὲν καταπολεμεῖ σαφῶς καὶ εὐθέως τὸ κέντρο τῆς πίστεώς μας, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὲ συγκεκριμένον τρόπο ἐπιχειρεῖ τὴ σχετικοποίησίν του.